

havde bestemt sig til at overnatte der i den følgende Tid for at være ved Haanden, dersom der skulde indtræffe noget.

Han havde talt til Barbara om at faa sat en Felt-seng op i den anden Stue, og nu nævnede han varsomt Sagen ogsaa for Dihmer.

Torben nænnede ikke at sige ham, at han vilde være ene med Barbara i Dødsøjeblikket. Som den Gamle i mere end tusinde Nætter, stilfærdig som en Aand, var kommen ind til ham i sine hvide Klæder for at give ham hans Hyldebærsaft og rette paa hans Hovedpude, saadan skulde hun ogsaa med sin velgørende Ro dysse ham hen i den endelige Hvile. Han mærkede godt, at Povl Gaardbo gjorde sig Umage for at neddæmpe sit Væsen; men der var alligevel saa meget af Livets Uro og Støj i hans Bevægelser, og selve Stemmen larmede som Trompetstød i hans Øre, der allerede var fyldt af den evige Stilhed.

»De skal foreløbig ikke ængste Dem for mig,« sagde han. »Saa længe Vinden staar i Vest, dør jeg ikke. Fra den Kant er der altid bragt mig Livsfornyelse. Jeg kan altsaa endnu leve længe, kære Ven. Det er Sydosten, der skal puste mit Lys ud. Det har jeg allerede følt i mange Aar. Dersom det ikke slaar til, giver jeg Dem Lov til at le af mig, naar jeg er død.«